

HOOFDSTUK XVIII

Israëls Herstel

- 1. Wee het land, dat schaduwachtig is aan de frontieren, dat aan de zijde der rivieren van Moorenland is;**
- 2. Dat gezanten zendt over de zee, en in schepen van biezen op de wateren! Gaat henen, gij snelle boden! tot een volk, dat vreeselijk is van dat het was en voortaan; een volk van regel en regel, en van vertreding, welks land de rivieren berooven.**
- 3. Alle gij ingezetenen der wereld, en gij inwoners der aarde! als men de banier zal oprichten op de bergen, zult gijlieden het zien, en als de bazuin zal blazen, zult gijlieden het hooren.**
- 4. Want alzoo heeft de HEERE tot mij gezegd: Ik zal stil zijn, en zien in mijne woning, als de glinsterende hitten op den regen, als eene wolk des dauws in de hitte des oogstes;**
- 5. Want voor den oogst, als de botte volkomen is, en de onrijpe druif rijp wordt na den bloesem, zoo zal Hij de ranken met snoeimessen afsnijden, en de takken wegdoen en afkappen.**
- 6. Zij zullen tezamen gelaten worden den roofvogelen der bergen, en den dieren der aarde; en de roofvogelen zullen op hen overzomereren, en alle dieren der aarde zullen daarop overwinteren.**
- 7. Te dier tijd zal den HEERE der heirscharen een geschenk gebracht worden van het volk, dat getrokken is en geplukt, en van het volk, dat vreeselijk is van dat het was en voortaan; een volk van regel en regel, en van vertreding, welks land de rivieren berooven; tot de plaats van den naam des HEEREN der heirscharen, tot den berg Zion.**

Dit korte hoofdstuk is voor ons het moeilijkste van al de zes-en-zestig hoofdstukken van Jesaja. Reeds voor verscheidene jaren hebben we dit hoofdstuk voor en na tot een voorwerp van onderzoek en overdenking gemaakt, doch wij durven nog niet beweren, dat wij het goed verstaan. Ethiopië, Egypte, Palestina, Assyrië, Amerika en Engeland zijn de landen, waaraan men in de eerste twee verzen heeft willen denken. Da Costa en de oudere Premillennialisten in Engeland dachten, dat hier voorspeld werd dat Engeland eens behulpzaam zou zijn in de herstelling van de Joden. Door de schepen van biezen verstaat men dan de groote stoombooten en door het getrokken en geplukte volk Israël. De aanduidingen zijn zeer geheimzinnig en we weten niet om welke redenen.

Het wil ons na lang aarzelen eindelijk voorkomen, dat dit de hoofdgedachte van dit moeilijk hoofdstuk is: Egypte zendt thans met Moorenland, want deze twee rijken waren in dien tijd feitelijk één, gezanten en geschenken tot Juda om haar valschelijk in de wereldpolitiek te betrekken. Daartegen toornst de profeet en hij roept dien vreemden gezanten ironisch toe te gaan tot het volk, dat als zelf getrokken en geplukt hun geen hulp kan bieden. Eenmaal echter—na het volkengericht!— zullen de volken

in waarheid Jehova te Zion geschenken brengen. Wij vinden hier een zestal zaken zeer beknopelijk en geheimzinnig aangeduid:

(1) De politieke verwickelingen van Jesaja's dagen, met name het streven van Tirhakah, den machtigen vorst van Egypte en Ethiopië om met Juda zich te sterken tegen den verwachten aanval van Sanherib en in het algemeen tegen de wassende macht van Assur. Jesaja ziet zijne gezanten in kleine schepen van papierriet met pek bestreken—scheepjes die zeer gemakkelijk over het land vervoerd konden worden met het oog op de stroomen, die men mocht ontmoeten,—komen over de zee, zooals de Nijl hier en elders wordt geheeten. Het zijn snelle boden, want er is haast bij het werk des konings en de vijand zit niet stil. O, dat ook de Evangelieboden steeds als snelle boden begroet mochten worden!

(2) Israël wordt hier aangeduid, en wel tweemaal, in zeer eigenaardige termen. Hoe sterk vele verklaarders er ook op staan dat we hier aan de Egyptenaren of de Mooren of de Assyriërs hebben te denken, wij zijn na langdurige weifeling ten volle overtuigd dat Israël hier beschreven is, gelijk ook de oude uitleggers en de Rabbijnen en de nieuwere uitleggers als Horsley, Kay, Kelly, Da Costa, Gaebelin, Tucker e. a. die gedachte zijn toegedaan. Zelfs Calvin zag met de hem eigene scherpzinnigheid reeds dat Israël hier beschreven is. De Statenvertalers verstaan er door de Assyriërs, doch voegen dit er aan toe: „Anderen nemen het als eene beschrijving van het Joodsche volk, dat veel had geleden en door God regel op regel had ontvangen, Jes. 28:10, en vanwege de grootc wonderwerken Gods vreeselijk was, hoewel vele vijanden (gelijk geweldige rivieren, Jes. 8:7) hun land beroofden.” Het vooroordeel heeft hier de meeste vertalers en verklaarders leelijke parten gespeeld. Het woord getrokken verklaarde Calvin o. i. reeds terecht van het uiteenrukken van Israël in twee koninkrijken. Geplukt beteekent letterlijk het haar van de huid geplukt of geschoren, het is een woord, dat ook in Ez. 29:18 voorkomt en daar ziet op de aftakeling en uitmergeling van Nebukadnezars soldaten bij het lang beleg van Tyrus. In 50:6 wordt het van den Messias gebruikt en is het vertaald door haar uitplukken, het wijst Israël hier aan als zeer verdrukt en wreedelijk behandeld en niet het minst door het volk, dat nu om zijn gunst kwam bedelen. De Joodsche schriftgeleerde Aben-Ezra zegt op de eerste twee woorden: „De Israëlieten zijn bedoeld, die van uit hunne huizen weggesleurd zijn als schapen en zoolang zijn gesleurd tot ze gevild waren.” Het woord beteekent inderdaad ook gevild. Israël heet verder vreeselijk. Dit is de naam, die gedurig op Israël wordt toegepast, wijl zijn oorsprong, verlossing, geschiedenis, toekomst en bovenal zijn God vreeselijk in den zin van te vreezen is. Zie Ex. 23:27; 34:10; Deut. 28:37; Jos. 2:9; Ps. 139:14. Egypte heeft dit in het verleden ondervonden en de volken zullen dit in de toekomst ondervinden, 20:17; Num. 23:24; Zach. 12:3. Regel op regel zou kunnen zien op de vele wetten, doch het is beter het in dit verband op het meetsnoer der verwoesting te laten slaan. Het meetsnoer werd gebruikt in het verwoesten van gebouwen, 34:11; II Kon. 21:13; Klaagl. 2:8 en is deswege in de Schrift staande beeld van verwoesting. Jeruzalem is vaker verwoest dan een andere stad ter wereld. Horsley volgt de Septuagint en de Vulgaat en vertaalt door expecting, expecting, en laat het dan slaan op Israëls bestendige Messiasverwachting. Op het woord vertreding geeft de grootc profeet Zelf een commentaar in Luk. 21:21. De rivieren zijn hier eene zinnebeeldige aanduiding van de vijandelijke volken en legers als in 8:5-8; 17:12.

(3) Verder laat Jesaja de boden alsmede al de bewoners der wereld weten, dat God hem geopenbaard heeft, dat Hij eerst een tijdlang stil zal zijn en toezien van uit Zijne woning, den hemel, en dat daarna plotseling die stilte verbroken zal worden en een oorlog aan alle volken verklaard zal worden, getuige het planten van de krijgsbanier op de bergen en den oproep tot den krijg door het bazuingeblaas. Gedurende de tijden der Heidenen zwijgt God en schijnt Hij wel een ledig toeschouwer van het kwade; woeden de volken buiten Israël als wilde dieren en wordt Israël verdrukt en geplukt als in vers 2 beschreven en is het hem zeer bange, Ps. 88:2; Jes. 42:14; 57:11; 63:15-19; 64:12.

(4) In de wederkomst van Christus echter zal God Zijn stilzwijgen verbreken en Zijne en Israëls vijanden verdelgen. Hij zal opstaan ten strijd tegen al Zijne haten. De banier is niemand anders dan Christus Zelf. Hij zal volgens 11:10 staan tot een banier der volken. Zie ook 49:22 waar Israëls terugkeer er mede verbonden wordt. Over het blazen van de bazuin vergelijk men 27:18; Zach. 9:14 en Matth. 24:31 waar het verbonden wordt met Israëls vergadering en terugbrenging. Tot op dien tijd nu zal God al het ijdel gewoel der volken bedaard aanschouwen. „Die in den hemel woont zal lachen; de Heere zal hen bespotten,” Ps. 2.

(5) Het volkengericht is het volgend nummer op het program Gods, hier vermeld. Dit is ook weder zeer geheimzinnig beschreven. Kennelijk wordt het echter beschreven als verrassend voor de goddeloozen, die in Gods stilzwijgen toestemming lazen. Zie ook Ps. 50:21; II Pet. 3:3-10; Jes. 34:1-8; 57:11. Door glinsterende hitte verstaan wij den bliksemstraal, die plotseling uit de donkere regenwolk schiet. Christus zal komen tot de wereld, verteerend en snel als de bliksem, Matth. 24:27, en als een strik voor al de aardbewoners, Luk. 21:35. Het oordeel van Christus zal onderscheiden zijn. Dit wordt uitgedrukt door de twee beelden van vers 4: Een bliksem voor de goddeloozen; een zachte dauwwolk in oogsthitte voor Zijn volk. Ofschoon de Gemeente hier nergens te vinden is, zoo weten we toch dat zij verkwikking zal hebben, terwijl de anderen met toorn vergolden worden. Israël zal wel de hitte van den oogsttijd verduren, doch voor het uitverkoren overblijfsel zal de Heere Jezus een dauwwolk van verkoeling zijn. De tijden der verkoeling voor Israël en de volken zullen dan aanbreken. Ten einde het plotselinge nog nader aan te wijzen schetst vers 5 een wijnoogst, die aanvangt zelfs nog voor dat de druif tot volle rijpheid is gekomen. Al de onrijpe druiven, de waterlooten en de dorre twijgen zal de Heere Jezus afslaan en ten vure doemen. Men denke hierbij aan het vreeselijk zuiveringsgericht, dat over Israël komen zal, Zach. 13:9 en voorts over alle volken, Openb. 6—19. Het beeld verandert weder in vers 6. Roofgevogelte en roofgedierte zullen zich vergasten op de lijken van menschen en beesten na den bloedigen slag van Armageddon. Dit vers vindt hare afdoende verklaring in Ez. 39: 4 en Openb. 19: 17-21.

(6) Te dier tijd d. i. na Armageddon zal aan Jehova Zebaoth een geschenk te Jeruzalem worden gebracht. Men wilde in Jesaja's tijd Juda reeds met geschenken vereeren om het maar in de vermolmde wereld politiek te betrekken. De boden van verre hadden die geschenken ongetwijfeld bij zich. Neen, zoo roept nu onze ziener, te dier tijd, niet eerder zal Jehova een geschenk ontvangen dan na het gericht, het geschenken brengen, waarvan we lezen in II Kron. 32:23 was daarvan slechts een flauw voorbeeld en voorspel. Het is haast kinderachtig om daarin de volkomene vervulling van dit woord te vinden. Het werkwoord voor het brengen van een

geschenk wordt ook elders in verband met Israëls herstel gebruikt, Ps. 45:15; 68:29; 86:11. In 55:12 wordt dit op de schoonste wijze beschreven. Het ingevoegde woordje van late men hier weg, want Israël zal zelf het rijke geschenk zijn, dat de volken Jehova te Jeruzalem zullen brengen. De herhaling van de woorden van vers 2 heeft ten doel om er op te wijzen, dat niet het voltallige volk, maar het uitverkoren overblijfsel zal worden teruggevoerd.